

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מאן תנא דלא בעינן בוונה לשחיטה. תימה דמשמע הכא דחרש שוטה וקטן לאו בני כוונה נינהו אפילו אחרים עומדים על גבן ובסוף פ"ג דגיטין (דף כב:) תנן הכל כשרים לכחוד את הגט אפי' חרש שוטה וקטן ופריך בגמרא והלא לאו בני דעה נינהו ומשני שגדול עומד ע"ג אלמא בני כוונה לשמה נינהו כשגדול עומד ע"ג וי"ל (ב) שגדול עומד ע"ג היינו שנלמדן אותם ומהירין אותם לעשות לשמה אבל הכל אחרים רואים אותם צעלמא קאמר אע"ג דכריש פירקין (לעיל דף ג.) קרי לאחרים רואין אותו גדול עומד על גביו וא"ת דכפ' מנות חליצה (יבמות כ:) אמר החרש שנמלך והשרשת שחללה והחוללת מן הקטן וחרשת משום דלאו בני קרייה נינהו וקטן משום דלאש כמיז צפרשה והשתא מיפוק ליה דבעינן כוונה כדאמרין התם (דף קו.) דחליצה פסולה עד שיכוונו שניהם וי"ל דחליצה צבית דין הוה כגדול עומד על גביו שמהירין אותו לעשות לשמה ומיהו קשה מדתניא בתוספתא(ד) דשוטה לאו צר חליצה הוה ואי חשיבי צ"ד כמו גדול עומד על גביו אפילו שוטה נמי כמו גבי גט וי"ל דלגבי גט מהני דבגט מוכחא מילתא טפי דעביד לשמה כשמיניין לכחוד שמו ושמה ושם עירו ושם עירה הלכך אפילו בשוטה מהני כשגדול עומד על גביו:

דמן חבריא. שם מקום כדאמרין צבראשית רבה (א) אצמיני חבריא מבקר בשיא הוה: **זרק סבין לנועצה** בברכה. הא חשיבי מתכוין לחתיכה כדמוכח לקמן פ"ב (דף לא.) גבי נפלה סבין ושחטה ונקט לרבותא דרבנן דאע"ג דמתכוין לחתיכה פסלי עד שיתכוין לחתיכת סימנין אבל רבי נתן מכשיר אפילו לא מתכוין לחתיכה כגון הפיל את הסבין ושחט כדמוכח לקמן פ"ב (ס):

הכי קאמר נראין דברי רבי יהודה לרבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי באשפה שבשוק שאף רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי לא נחלק עליו אלא באשפה שבבית אבל באשפה שבשוק מודי ליה ונראין כו': חוץ מחרש שוטה וקטן שמא ילקקו את שחיטתן: שמא קלקלו לא קתני אלא שמא ילקקו אמר רבא יזאת אומרת (ב) אין מוסרין להן חולין לכתחלה: וכולן ששחטו ואחרים רואים אותם שחיטתן כשרה: **מאן תנא דלא בעינן בוונה לשחיטה** אמר רבא רבי נתן היא דתני אושעיא זעירא דמן חבריא זרק סבין לנועצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה רבי נתן מכשיר וחכמים פוסלין הוא תני לה והוא אמר לה הלכה כרבי נתן והא בעינן מוליד ומביא דשהלכה ובאה כדרכה: **א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן קמן יש לו מחשבה או אין לו מחשבה א"ל רבי אמי ותיבעי ליה מעשה מ"ש מעשה דלא קא מבעיא ליה דתנן יש להן מעשה מחשבה (ג) דתנן והאלון והרמון והאגוז שהקקום תינוקות למוד בהן עפר או שהתקינום לכף מאזנים שמואין מפני שיש להן מעשה ואין**

שיטה מקובצת

[א] תבעי ליה נמי אפי' יש עם המחשבה מעשה: [ב] כדצריך והוציא האוכל דרך הנקב: [ג] טפי דעביד לשמה כשמתכוין לכתוב: [ד] כדאמרין בכתובים בס"פ כ"ש חטאת לשם חולין אפרו: [ה] דהעלום חשי' אינו מועיל אפילו עם דבור כדקתני: [ו] כדו שיצא לצד השני אלא שיתר. נ"ב י"א כדו שיצא מצד אחר:

רבינו גרשום

לשום נבלות באשפה אלא פשיטא באשפה שבבית יש מחלוקת שזה אוסר וזה מתיר: קשיא דרבי אדריב (ר"ת התם) דמתחלה אמר נראין דברי ר' חנינא יהודה דאוסר באשפה שבבית (והכא) [ואח"כ] אמר נראין דברי ר' חנינא דמתיר באשפה כלומר דהכא מטה והכא מטה כלומר מנו לחטות הכי קאמר נראין דברי ר' יהודה דאוסר (אפי') ל"י חנינא בנו של רבין יוסי הגלילי באשפה שבשוק וכו': שמו ילקקו דמשמע להבא. זאת אומרת אין מוסרין להן חולין לכתחלה כלומר חבר שאוכל חולין בטוהרה אין מוסר להן: וכולן ששחטו מן תנא דלא בעינן בוונה לשחיטה. כלומר חשי' ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן כשרה אפי' שאין מתכווין לשום שחיטה: ר' נתן כו'. (כלומר) שהלכה ובאה כדרכה. כלומר שנתכוון לערוך הסבין בכותל ולא נעשה ותתלגלה לאחוריה ועשתה הולכה והבאה כדרכה: קטן יש לו מחשבה או אין לו מחשבה כלומר כל הכלים יורדין לידו טומאתן במחשבה ועשוי חייש קטן לעשות כלי מחתיכה של עץ יורד לידו טומאה במחשבתו אי לא ותיבעי לך מעשה כלומר אם עשה קטן כלי אחד אם מקבל טומאה ואם לא וגדול לא מביעא לך משום דלא צריך אלא דקטן קא מיבעיא לך.

כמלא נואר דסגי ליה בהליכתו לחודא דלקמן (דף ל:) אלא בכל דהו מהדר לאוקומי אפילו באיזמל: **קטן יש לו מחשבה או אין לו מחשבה.** כגון ששחט קדשים דבעי כוונה דליפנין בשמעתא קמייתא דזבחים (דף ג.) ושחט קטן עולה לשמה מי הויה כוונה או לא: **אמר ליה רבי אמי.** לר' חייא בר אבא ותבעי ליה מעשה אי לא שמיע לר' יוחנן הך מתניתין דלקמן האלון והרמון דתנן בה דיש להן מעשה תבעי ליה נמי אפילו אי אשם יש מחשבה עם מעשה המוכיח עליה שכן הוא כגון דקיימא עולה בדרום ואמר הריני מביא לזפון לשחטה לעולה שאינה כשרה בדרום תבעי ליה נמי אי משוי להאי מעשה כוונה או לא: **מ"ש מעשה.** דפשיטא ליה משום דשמיע ליה הא דתנן בהאלון והרמון דיש להם מעשה: **מחשבה נמי לא פבעי ליה.** ותיפשוט לה מההיא משנה גופה דתנן בה אין להם מחשבה: **האלון.** פרי הוא שקורין גלאנ"ך: **שחקקום.** נקבו נקב קטן צלדיהו והואילא האוכל מתוך הנקב: **למוד בהם עפר.** כדרך שהתינוקות עושין לשחוק: **שמואין.** מקבלין טומאה: **יש להן מעשה.** כגון זה שמעשיהו מוכיחין דלשם כלי מתכווין וגם הם אומרים כן ויש כאן מעשה ומחשבה המורידים אותו לתורת כלי: ואין

(א) ופיין מוס' לעיל ב' ד"ה שמאל' (ב) לקמן לא. (ג) כלים פ"ז מ"ט, (ד) פ"ח דבמות (ה) וכו', (ו) ופיין מוס' גיטין כב: ד"ה והא ומוס' יבמות קד: ד"ה והא אמרין. (ז) וסוף פ"ה יב' אצמיני מן חבריא מבקר רובי. (ח) וי"ל ב"ש ד"ה מ"ו.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דמן חבריא כני. י"ב ע"ל דף ל"א: (ב) תוס' ד"ה מן וכו' וי"ל דגדול: (ג) ד"ה קטן וכו' בסוף פ' ב"ש לשם חולין כ"ל ומיני אומרים נמחק:

אע"י רש"י

גלאנ"ך [גלאנ"ך]. בלוט.

מוסף רש"י

אלא שמא ילקקו. לשון עמד. לאשמועינן שאין מוסרין להן חולין לכתחלה ואפילו אחרים רואין אותם דמועדים הן לקלקל תמיד (לעיל ב.). זעירא דמן חבריא. זעיר השיבה, ולי נראה דמשמע זעירא היה נקרא דמן חבריא. שמעני השיבה (לקמן לא.). הוא תני לה. שנה המשנה מרבו. והוא אמר לה. מדעמו שהלכה כר' נתן (סו.).

כמלא נואר דסגי ליה בהליכתו לחודא דלקמן (דף ל:) אלא בכל דהו מהדר לאוקומי אפילו באיזמל: **קטן יש לו מחשבה או אין לו מחשבה.** כגון ששחט קדשים דבעי כוונה דליפנין בשמעתא קמייתא דזבחים (דף ג.) ושחט קטן עולה לשמה מי הויה כוונה או לא: **אמר ליה רבי אמי.** לר' חייא בר אבא ותבעי ליה מעשה אי לא שמיע לר' יוחנן הך מתניתין דלקמן האלון והרמון דתנן בה דיש להן מעשה תבעי ליה נמי אפילו אי אשם יש מחשבה עם מעשה המוכיח עליה שכן הוא כגון דקיימא עולה בדרום ואמר הריני מביא לזפון לשחטה לעולה שאינה כשרה בדרום תבעי ליה נמי אי משוי להאי מעשה כוונה או לא: **מ"ש מעשה.** דפשיטא ליה משום דשמיע ליה הא דתנן בהאלון והרמון דיש להם מעשה: **מחשבה נמי לא פבעי ליה.** ותיפשוט לה מההיא משנה גופה דתנן בה אין להם מחשבה: **האלון.** פרי הוא שקורין גלאנ"ך: **שחקקום.** נקבו נקב קטן צלדיהו והואילא האוכל מתוך הנקב: **למוד בהם עפר.** כדרך שהתינוקות עושין לשחוק: **שמואין.** מקבלין טומאה: **יש להן מעשה.** כגון זה שמעשיהו מוכיחין דלשם כלי מתכווין וגם הם אומרים כן ויש כאן מעשה ומחשבה המורידים אותו לתורת כלי: ואין

חרש

(א) [ב'פ"ה י"ג, ט] מכשירין פ"ו מ"א, א) לקמן לא: זכרים מז. מנחות ק"ג, (ד) [ג'ל אמר ליה וי"א פ"ח ב'פ"ה מ"ז, ט] (ב) [ב'פ"ה נכרי, וכן להלן], ו) העשירי מנבחר במוס' לעיל ג: ד"ה קנדי כותים וכו', ו) לקמן לא: קטן: [ג'טין מה: ע"ז ג' ע"ש, ט] (ח) [שפ"ה, יע"ז, ט], ט) [ויקרא י"א, ט] [קדושין וכו', ט] (י) [ב"מ כ"ג, ט] (י"ב) [ד"ה אמר ליה], ט) [ב"פ"ה: נכרי, וכן להלן], ט) [ש"ל מ"ז ועין רש"י ור"מ, ט] (ט) [שבת ז"ל, ט] (ט) [וע"ע מוס' זכמים מז. ד"ה מ"ז, ט] (ט) [וע"ע היטב מוס' לעיל ד' ד"ה מ"ז ועין מוס' ג'טין י"ד. ומוס' קדושין מ"ז].

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה הרי הן וכו' אמרינן, כ"ב ע"פ פ' אלו מלאות דף כ"ב: (ב) ד"ה אינן בני וכו' והלא מעשה דהעלאה לאו:

הגהות מהר"ב

א) רש"י ד"ה מנין למתעסק בקדשים שהיא פסול וכו' אבל מתוכן נראה שחטת בעלמא כשר, כ"ב ע"פ רש"י ויפ' לפר"מ:

מוסף רש"י

למתעסק בקדשים. שחט קדשים ולא כוונה אלא למתעסק בקדשים כדברים אחרים (זכרים מז). א) מתעסק בסכין לחתוך דבר אחר ושחט כהמתעסק קדשים (מנחות ק"ג). זו בבידוד הוא. דמלאה לכוין לעשו (שם) ראה זאת כבר ידענו אלוהים וימנעו מלעו אלו דפקדן לן ולא עיטב (זכרים ט"ז).

רבינו גרשום

אמר ליה מחשבה גרידתא לא מבעיא לך דודאי אין מחשבתו מחשבה: ואיתיה לצפון ושחטה כלומי ששחיתתו בצפון עכשיו מדאיתיה לצפון איכותו איכותו איכותו איכותו ליה כלומר לשום עולה שדינה לישחוט בצפון: או דילמא מקום דלא איתרמי ליה בדרום ומשום כ"כ איתיה לצפון ולא חשבה עולה: הא נמי אמרה חדא וימנע למה למימר פסע אחרת. מפני הגנימה כלומר שרדפה לישחטן שהיו מרקיבין ושחטין לייבשן ששחטתו בתוך הרחוק וירד עליהן טל אינו בני יותן כלומר דלא נתכוון לטל ואנן בעינן לדעת. ואם נתכוון לכך הרי זה בני יותן. כלומר אם נתכוון לטל (ומוכשר) [נהושר]. ואם נגע בהן שרץ טמאין דרמו ככו שנתון עליהן ממש. העולם לאלו חשיו וכו': לא שנו דאינו בני יותן ולא שאלא היפך בהן בשעת הטל דלא גלו דעתיהו דניחא להו בטל ששחטתו שלא היתה מחשבתו נכרת מתוך מעשיו אבל היפך עליהן דעשו מעשה עכשיו יש מחשבתו נכרת מתוך מעשיו דגלו דעתיהו

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

**עין משפט
נר מצוה**

צא א מ"י פ"א מהלכות פסולי מוקדשין הלכה 1:
צב ב ג מ"י פ"ד מהלכות טומאת ארולין הלכה 3:
צג ד ה ו מ"י פ"א מהלכות פסולי מוקדשין הלכה 1:
צד ז מ"י פ"א מהלכות פסולי מוקדשין הלכה 2:
צה ח מ"י פ"ב מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה י וי"ד מהלכות שחיטה הלכה א טו"ע י"ד סימן 3 סעיף 6:

תורה אור הש"ס

1. וישחט את בן הקדש לפני ה' ויחריבו בני אהרן ובחמים את הדם ויזקקו את הדם על אהל מועד: ויקרא א ה המזבח קיבב אשר פתח אהל מועד: ויקרא א ה ויבי תבואה וזבח שקלים ל' לרצובם תבואה: ויקרא י ה

לעני רש"י

כוונתו [קדושין ט]. חריק קטנים.

שיטה מקובצת

א) מדר בה אלא שלא עשה בה מעשה לשם כלי אין יורדין לתורת כלי ואם אין דעת חשב: ב) לא נראה בעיניו מקום הראשון פני הסיד: ג) א"ע שנתכוין לכך לאחור העלאה הסיד ומיהו: ד) אין בני יותן: ה) לא שנו הא דקתני דאפילו נתכוונו: ו) מוכיחין וא"ע: ז) שלא פירש: ח) הא דאמרינן שמעתי: ט) עולה מדריר לצפון דקולא [הוא] ומשחטין (או דרבנן): י) גבי שחיטת עולה ומשחטין ליה: יא) ולחומרא כגון גבי דלשם: יב) דלשם עבודת כוכבים כותבין וה"ל: יג) והרי גיטין שאין כתוב בהן מחשבה:

רבינו גרשום (המשך)

דניחא להו בטל שעליהן: זו לא צריך לביעי לך. ודאי זו ה' לא קא מבעיא ליה (הא) כי קא מבעיא ליה דאורייתא או דרבנן. מחשבתו נכרת מתוך מעשיו דאורייתא אף לו כלומר כגון שהעלה פירותיו לגג מפני הכנימה והיפך בהן: מניין למתעסק בקדשים פסולי כלומר שנתכוון לחתוך שום דבר ושחט בקדשים חטאת או עולה אינו כשר עד שיהכין לשחיטה כשר: ושחט את בן הקדש וגוי. אמר לו זו בדינו ששחטת קדשים צריכי כוה אלא לעכב שפסולין הם כיון דלא מכוין לשום שחיטה מלן: ת"ל לרצובם [ותבואה] לדעתכם וכוונתו שאם חייב חטאת או אשם או עולה אף מקריבין אותו בע"כ אלא כיון דאשם או שיאמר רוצה אני: דלא כ"י אליעור דאי כ"י אליעור סתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים כלומר דאסור אפי' בהנאה

ואין להן מחשבה. כגון מלא לקליפת אגוז כמו שהיה וחסדי עליה למוד או אפילו מדד זה אלא שלא עשה זה מעשה לשם כליה ואם בן דעת חשב עליהן טמאין במחשבה דמנן (כלים פ"ה מ"ט) כל הכלים יורדין ליה טומאתן במחשבה: **מחשבה גרידא לא קא מבעיא ליה.** דשמיע ליה הא: **המחשבה ניכרת מתוך מעשיו.**

לפי ראות עיניו אבל אין חנו יודעין אם עשה מעשה זה לשם מחשבה זו: **ואסויה לצפון.** ולא אמר על שם כך אני מוליכה לשם לפי שאינה כשרה בדרום: או דלמא מקום הוא דלא **איסרמי ליה.** לא נראה בעיניו מקום הראשון: **מפני הכנימה.** כוונתו ששפולים ועדשים כמו ומיה הכנס (שמות ט): **אינן בני יותן.** דלא ניחא ליה בהאי טל ולא הוה הכשר להורדין ליה טומאתן אם יגע בהם שרץ לאחר זמן דבעינן כי יפתי דומיא דכי יתן: **דינחא ליה:** **ואם נסכוין לך.** בין בשעת העלאה ובין לאחר מכאן קודם שיגנב הטל מעליהם: הרי הן בני יותן. דהכי (א) אמרינן בדוכתא אחריתי: עודה הטל עליהן ושמת הרי הן בני יותן וא"ע"פ שלא נתכוין קודם לכן אלא כשראה שמח: **העולם חש"ו.** מפני הכנימה: **א"ע"פ שנתכוין לך.** לאחר שירד הטל מעליהם: **אינן בני יותן.** שאין מחשבתו מחשבה והכשר במחשבה תלוי והאי מעשה (ב) דעליה לאו מעשה הוא דמפני הכנימה העולם: לא שנו. ודאפילו נתכוונו לא הויה כוונה: אלא **שלא היפך צה.** לאחר שירד הטל מעליהם מלך זה כדי שיהיה עליהם מלך אחר: **אבל היפך צה.** דמעשיו מוכיחין א"ע"פ שלא פירש מחשבתו הואל ויכיר שדעתו לכן הרי הן בני יותן דאי בשפירש מחשבתו בשעת מעשה לא אינטרין רבי יוחנן לאשמעינן דהא כהדיא תנן דיש להן מעשה: **הא קא מיבעיא דאורייתא או דרבנן.** הרי לא אמרינן ומוטע מעשיו מרבותי דמחשבתו ניכרת מתוך מעשיו הויה מחשבה כאלו פירשה בשעת מעשה: **דאורייתא היא.** וסמכין עלה אפילו מדרום לצפון ומוכשרי: או דרבנן. **אבל היפך צה.** ומוכשרי הויה ניהוי מעשה וכי היפך צה ניהוי הכשר אלא מדאורייתא לא הוי מעשה וגבי עולה דקולא הוא לא אמרו כן שלא אמרו חכמים דצריכה להקל

מדברי תורה דנמצאו עוקרין אלא להחמיר ולעשות סייג: יש להן **מעשה.** אם עשו מעשה מוכיח על מחשבתו ופירשו שעל דעת כן עושים וכדפרישין לעיל שגביא עולה לצפון ופירש שמפני שדרום פסול לה הוא מציאה לצפון: **ופיעי ליה מחשבה.** שחיטה גרידתא ופירש לשם עולה ושחיטה לאו מעשה מוכיח על המחשבה הוא שכל השחיטות שוות: **הכי קא מיבעיא ליה.** הא דתנן (כלים פ"ח מ"ט) גבי חקיקת אגוז רמון יש להם מעשה: **דאורייתא היא.** וסמכין עלה גבי שחיטת עולה ומכשרי: או דלמא **דרבנן הוא.** ומומרא הוא דלחמור רבנן לשויה כלי ליטמא אבל גבי עולה דקולא הוא לא: **מדרבנן יש לו.** ולחומרא יוגבי היפך צה דהכשרין: **מדאורייתא אין לו.** וגבי בעינן קמייתא דעולה לא סמכין עלה: **מנין למתעסק בקדשים שהוא פסול.** כלומר מנין למתעסק שפסול בקדשים כגון מחשבתו פסול: **אבל נתכוין לשום שחיטה אלא נתכוין לשום שחיטה** שחטתו בצפון עכשיו **עובד כוכבים.** אפילו כהלכתה ואחרים רואין אותו: **ומעמאה נמשא.** בגמרא [ע"ז] פריך דעובד כוכבים את בן הזקן נפקא ליה: **ג'ב' הא אמר.** לנאמרינן דעובד כוכבים **עובד כוכבים.** זמין ישראל לזרזן עובד כוכבים אסורה בהנאה שסתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים: **ר' אמי מסני הכי שחיטת עובד כוכבים נבלה הא דמין לעבודת כוכבים.** זמין ישראל קא מיירי. והך דוקיא דמתניתין הכי דייק מינה ולסויעי לתנא דצרייתא ורבי אמר לא פליג דרבי חייא דודאי מתניתין דלא כרבי אליעזר אלא לא אצטרין ליה למידק דממילא שמעינן לה דמדקרי ליה נבלה ש"מ מותרת בהנאה: **סניגא ליה דס"ר.** וס"מ דהלכתא כצרייתא מדמסייע ליה דוקיא דמתניתין: **שחיטת מין.** דשחט וכו"ש דעובד כוכבים והא מתניתין מיהא צרייתא קיימא מתקאמר פירותיו טבליס וצניו ממוזרים: **בסדר זרעים** שנינו אומר היה רבי אליעזר פת כותי כבשר חזיר במסכת שביעית (פ"ח מ"י): **ספריו.** תורה נביאים וכתובים **כתבן מין: כספרי קוסמין.** נביאי הצעל דלשם עבודת כוכבים יכתבו והכי נמי אמרינן במסכת גיטין (דף מה): **ספר תורה שכתבו מין ישרף:** צניו

חרש שוטה וקטן כו' פריך ויוכיח מעשה שלהן על מחשבתן דמתנין ממנ העולם חרש שוטה וקטן כו' וקצת תימיה מה מקשה דבתחלת סוגיא דריש מקראי דאין תרומתן תרומה דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה פרט לעובד כוכבים מאת כל איש פרט לקטן אשר ידבנו פרט לחרש שוטה (וקטן) ושמת אסמכתא בעלמא היא ומתוך שם ונחשב לכה תרומתכם את כחמזו זו מחשבה אין מעשה שלו מוכיח על מחשבתו שאין כחזו זו מחשבה מעשה שלו מוכיח על מחשבתו פירוש כיון שעיקר תרומה במחשבה וקטן אין לו מחשבה לא מסתברא שזיכית המעשה על מחשבתו והדר פריך רבי יוסי קומי דשמואל והרי גיטין שאין כתבו י"ז מחשבה ואין מעשה שלו מוכיח על מחשבתו דמנינא הכל כשרין לכתוב את הגט ואפי' חש"ו ואמר רב הונא והוא שש פקח עומד על גביו כו' מתוך תנן זה כותב זה מגרש הכא הוא החושב והוא המורס ומימה לר"י שזא לתוך מגט אחרונה ומיה לא הקשה אלא הקשה מגט אחרונה דקטן יש לו מעשה ובלא יושלמי יש לנו ללקדק דברים הללו דכיון דקטן יש לו מעשה להוכיח על מחשבתו לענין ג' (ולתרומה נמי גדול עומד על גביו) ויעיל בגדול עומד על גביו):

בעא מיניה שמואל מרב הונא.

משמע שהיה שמואל קטן מרז הונא וכן צריש גיטין (דף ה). **וצ"ל** יש צערין (ערכין טו): הווי יתבי רב הונא ומיילא זר רב קמי שמואל משמע תלמיד היושב לפני רבו וצפרק קמא דגיטין (דף י"א): יתיב רבי הונא קמי רבי ירמיה ורבי ירמיה חזירו של רבי זירא הוה כדמוכח צדה (דף ט). **צ"ל** מיניה רבי ירמיה מרבי זירא כו' עד כלן הביאו רבי ירמיה לרבי זירא ליהי גיטין ולא גמך ורבי זירא תלמידו של רב יהודה דהוה א משתמיט מיניה למיסק לארעא דשכאל ורבי יהודה תלמידו של רב ושמואל והיה קורא רבי ירמיה לרב הונא דרדקי (גיטין דף י"א): **יש** לומר דמרי רב הונא הווי ומיהו ההוא דערמין (דף טו): על כרחק תלמידו של רב הוה כדמוכח הסם:

מנין למתעסק בקדשים שהוא פסול.

פירש צקונטרס מתעסק בסכין להגביה ולזרוק אותו וקשה דככה"ג אפילו בחולין פסול לרבנן אפילו מתכוין לחתיכה כגון לנענא כותל כדמוכח צפרק ב' (לקמן לא). עד שיתכוין לחתיכת סימנין ונראה דהאי מתעסק בקדשים היינו דמתכוין לחתיכת סימנים ולא לשם צניחה דבחולין כשר ובקדשים פסול ועוד יש מתעסק אחר כגון של קדשים שצבור שהוא חולין ושחטו דפסול מטעם מתעסק כדאמרינן צוצחים צסוף פרק צ"ג (דף מו): **דמשום חולין פסולה ומתרייהו מושחט את בן הזקן נפקא ליה:** **ב'רתן פת בותי.** צפריקי רבי אליעזר (פ' לה) יש דעורא ולרובל בן שאלתיאל ויהושע בן יואדק נידו אותן בשלש מאות כהנים ושלש מאות תינוקות ושלש מאות ספרי תורה והיו תוקעין והלויים משורכים ומסיימים זה מכאן אמרו כל האוכל פת כותי כאלו אוכל בשר חזירי: **נכרים**

לשום שחיטה א) אבל נתכוין לשום שחיטה שחטתו בצפון עכשיו **עובד כוכבים.** אפילו כהלכתה ואחרים רואין אותו: **ומעמאה נמשא.** בגמרא [ע"ז] פריך דעובד כוכבים את בן הזקן נפקא ליה: **ג'ב' הא אמר.** לנאמרינן דעובד כוכבים **עובד כוכבים.** זמין ישראל לזרזן עובד כוכבים אסורה בהנאה שסתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים: **ר' אמי מסני הכי שחיטת עובד כוכבים נבלה הא דמין לעבודת כוכבים.** זמין ישראל קא מיירי. והך דוקיא דמתניתין הכי דייק מינה ולסויעי לתנא דצרייתא ורבי אמר לא פליג דרבי חייא דודאי מתניתין דלא כרבי אליעזר אלא לא אצטרין ליה למידק דממילא שמעינן לה דמדקרי ליה נבלה ש"מ מותרת בהנאה: **סניגא ליה דס"ר.** וס"מ דהלכתא כצרייתא מדמסייע ליה דוקיא דמתניתין: **שחיטת מין.** דשחט וכו"ש דעובד כוכבים והא מתניתין מיהא צרייתא קיימא מתקאמר פירותיו טבליס וצניו ממוזרים: **בסדר זרעים** שנינו אומר היה רבי אליעזר פת כותי כבשר חזיר במסכת שביעית (פ"ח מ"י): **ספריו.** תורה נביאים וכתובים **כתבן מין: כספרי קוסמין.** נביאי הצעל דלשם עבודת כוכבים יכתבו והכי נמי אמרינן במסכת גיטין (דף מה): **ספר תורה שכתבו מין ישרף:** צניו

הכי קתני מתניתין שחיטת נכרי וכו' הא דמין לעבודת כוכבים כלומר ישראל שם

(א) נראה דג"י רכיו היה בגמרא לו לא קמבעי ליה כי קמבעי ליה דאורייתא וכו'.

